

Det kom en tid då oro fylde världen,
Vårt sekels morgon grydde då i blod,
Och folk och länder skiftande med svärden,
Som tidens öde stark verldshärjarn stod.
Och hvart han än sin lystna tanke vände,
Han krigets åskor med sin eldblick tände.

I vredgadt hot han blickade mot norden,
Men blixten gaf han i en annans hand.
Strax blodbestänkt vardt åter svenska jorden
Och mord och härjning fylde Finlands strand;
Och Finland var det hvarom kämpen gälde,
Den starka sköld för gamla Svea välde.

Men manligt Finlands folk gick ut i striden,
I olik kamp med trofast hjeltomod.
Det ville värna mot den vilda tiden
Sitt arf från fädren med sitt hjerteblod.
För lag, för frihet, stolta svenska minnen,
För fosterbygden brunno allas sinnen.

Dock högre makter väga folkens öden.
De brötos sekelgamla brödraband,
Och sargadt, slaget, tröttadt allt till döden
Stod Finlands folk i sorg på grafvens rand.
I blod dess forntid ur dess åsyn flydde
Och oviss, hotfull landets framtid grydde.

Väl mod och kraft och guldren tro och heder
Från striden räddade det egde kvar.
Hvem skulle samla dock de spridda leder
Af män och minnen från de flydda dar.
Det äkta gamla till det nya sluta,
Dess anda in i unga slägten gjuta?

Hvem skulle väl de sorgsna hjertan styrka?
Hvem skulle lifva modfäld hug och hand?
Hvem hoppfullt arbete och framtid yrka
För eget folk och eget fosterland?
Hvem skulle sjunga stridens stolta minnen?
Det låg och aggade i mångas sinnen.

Då föddes *Han*, hvars namn ej Finland glömmet
Så länge hafvet brusar fritt mot strand,
Så länge solen gyllne lågor tömmer
På lagomgärdadt, vaket fosterland,
Hvars fria mödrar frie söner bära,
Hvars männer häfda fädrens bragd och ära.

Han kom med harpan uti kungahänder,
En hyddans son, och slog sin starka sång;
Sjüng våra skogar, fjällar, sjöar, stränder,
Allt hvad som här vårt hjerta tjust en gång.
Vårt land, hvars skönhet vi ej själfve kände,
Till det han kärlek i vårt bröst upptände.

Och när han sjüng det folk, som bröt dess bygder,
Hur stort för oss, för verlden fram det steg
Med hjeltelhåg, med enkla mannadygder.

I nöd och lust vid det han så oss veg.
Han sjüng dess kraft, dess lugn i bistra öden,
Dess tysta trohet, som kan trotsa döden.

Sist sjüng han hänryckt om de flydda tider,
Hur detta samma folk *vår* möda bar,
Dess tunga sorger och dess hårda strider,
Som skapat oss de lugna solskens dar.
Med fädrens stora, ärorika minne
Till hugstor bragd han äggade vårt sinne.

Nu är han stum. Der strålar mot vårt öga
En bild dock evigt ung i diktens brand.
Vi känna dig, du älskade, du höga,
Vår mor, vårt land, vårt land, vårt fosterland!
Med blottadt hufvud låt oss moder svära,
Som han oss sjüng, städs lefva för *din* ära.

Ty nu, trots alla stundens kif och strider
Ett känna vi gemensamt: fosterland
Och folk och minnen från de flydda tider.
O, må vi dig då egna hjertats brand,
Må i den strid vi slutligt enas *alla*,
Då först vi kunna oss *Hans* söner kalla.

Och derför moder, när vi åter fira
Den dag, som oss vår *Runeberg* har skänkt,
Då är det dig, som vi med palmer sira,
Hans ära är med *din* ju sammanlänkt.
Du var hans ungdomsbrud, hans mandoms maka
Och kärlek varm han vann af dig tillbaka.

Så hedre vi i dag *i dig Hans* minne,
Den störste sonens, som du burit har.
Det minnet aldrig ur vårt hjerta svinne
I mulna stunder som i solskens dar.
O! fosterland, hvem spanar dina öden? —
Förborgadt är om lyckan eller nöden
En gång skall röjas i din framtids drag;
Men hur du jublar då, men hur du klagar,
Du räkne städs bland dina skönsta dagar
Din Runebergs, din sångarkonungs dag.

Gånge Rolf.